Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

18. juli 2013 *

»Anmodning om præjudiciel afgørelse — landbrug — fælles markedsordning — forordning (EØF) nr. 3665/87 — eksportrestitutioner — omdirigering af varer bestemt til eksport — eksportørens pligt til tilbagebetaling — de kompetente myndigheders manglende meddelelse af oplysninger vedrørende pålideligheden hos en medkontrahent, der er mistænkt for svig — force majeure — foreligger ikke«

I sag C-99/12,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgien) ved afgørelse af 9. februar 2012, indgået til Domstolen den 24. februar 2012, i sagen:

Eurofit SA

mod

Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Berger, og dommerne E. Levits og J.-J. Kasel (refererende dommer),

generaladvokat: V. Trstenjak

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Eurofit SA ved avocate S. Woog

— den belgiske regering ved M. Jacobs og J.-C. Halleux, som befuldmægtigede, bistået af avocats B. De Moor og V. van Steenkiste

— Europa-Kommissionen ved B. Burggraaf og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af begrebet force majeure i henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 351, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2945/94 af 2. december 1994 (EFT L 310, s. 57, herefter »forordning nr. 3665/87«).

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem Eurofit SA (herefter »Eurofit«) og Bureau d'intervention et de restitution belge (»BIRB«) vedrørende tilbagebetaling af eksportrestitutioner, som var blevet udbetalt til dette selskab på grundlag af forfalskede dokumenter.

Retsforskrifter

3 Første og anden betragtning til forordning nr. 2945/94 havde følgende ordlyd:

»I henhold til de gældende EF-bestemmelser ydes eksportrestitutionen udelukkende på grundlag af objektive kriterier, herunder mængden og arten af det eksporterede produkt, dets egenskaber og bestemmelsessted; erfaringerne viser, at der er behov for at forstærke indsatsen for at bekæmpe uregelmæssigheder og især svig over for EF's budget; det er derfor nødvendigt at fastsætte, at uretmæssigt udbetalte beløb skal tilbagebetales, og at indføre sanktioner, der kan tilskynde eksportørerne til at overholde fællesskabsbestemmelserne.

[F]or at sikre en korrekt anvendelse af eksportrestitutionsordningen boer sanktioner pålægges uden hensyntagen til den subjektive skyld; det er dog hensigtsmæssigt at afstå fra sanktioner i visse tilfælde, bl.a. i tilfælde af en indlysende fejl, som myndighederne har anerkendt som sådan, og at pålægge en strengere sanktion, hvis der foreligger forsæt.«

4 Forordning nr. 3665/87 gav erhvervsdrivende, der eksporterede landbrugsprodukter uden for Det Europæiske Fællesskabs område, mulighed for at modtage eksportrestitutioner.

5 Artikel 5 i forordning nr. 3665/87 bestemte:

»1. Ud over at produktet skal have forladt Fællesskabets toldområde, er udbetalingen af restitutionen, uanset om den er differentieret eller udifferentieret, betinget af, at produktet, medmindre det er gået til grunde under transporten som følge af force majeure, er indført til et tredjeland og i givet fald til et bestemt tredjeland senest 12 måneder efter antagelsen af udførselsangivelsen.

[…]

3. Hvis produktet efter at have forladt Fællesskabets toldområde går til grunde under forsendelsen som følge af force majeure, udbetales:

— ved differentieret restitution den i overensstemmelse med artikel 20 udregnede del af restitutionsbeløbet

— ved ikke-differentieret restitution det samlede restitutionsbeløb.«

6 Samme forordnings artikel 11, stk. 1, bestemte:

»Hvis det konstateres, at en eksportør med henblik på at opnå en eksportrestitution har ansøgt om en restitution, der er større end den, vedkommende har ret til, er restitutionen for den pågældende udførsel den restitution, der gælder for den faktiske udførsel, nedsat med et beløb svarende til:

a) halvdelen af forskellen mellem den restitution, der er ansøgt om, og den restitution, der gælder for den faktisk foretagne udførsel

b) to gange forskellen mellem den restitution, der er ansøgt om, og den gældende restitution, hvis eksportøren forsætlig har afgivet urigtige oplysninger.

[…]

Den i litra a) omhandlede sanktion anvendes ikke

— i tilfælde af force majeure

— i undtagelsestilfælde, hvor forholdene ligger uden for eksportørens kontrol, og som forekommer efter myndighedernes antagelse af udførsels- eller betalingsangivelsen, forudsat at eksportøren efter at have fået kendskab til disse forhold, men inden den i artikel 47, stk. 2, omhandlede frist underretter myndighederne herom, medmindre myndighederne allerede har konstateret, at den restitution, der blev ansøgt om, var ukorrekt

— i tilfælde af en af myndighederne anerkendt indlysende fejl vedrørende den ansøgte restitution

[…]

Fører den i litra a) eller b) omhandlede nedsættelse til et negativt beløb, skal eksportøren betale det negative beløb.

[…]«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

7 Eurofit er et belgisk selskab, der driver virksomhed med forarbejdning af mælk og eksport af mejeriprodukter til tredjelande.

8 I juli 1996 foretog Eurofit en eksport af smør til Albanien via Italien. Transporten af varerne skulle ske med lastbil indtil Bari (Italien) og derefter med båd til Albanien.

9 Den italienske mellemmand, der havde ansvaret for eksporten, var det italienske selskab Di Fenza & Figli (herefter »Di Fenza«). Betalingen for varerne skulle ske forud for leveringen, og restitutionsbeløbet skulle sikres ved en bankgaranti.

10 Den første levering gav anledning til nogle mistænkeligheder vedrørende mellemmandens pålidelighed. Varerne blev nemlig omdirigeret til Napoli (Italien), oplagringsstedet var ikke kendt, og der var ingen bådforbindelse mellem denne by og Albanien.

11 Efter at have taget kontakt til de belgiske konsulære myndigheder i Napoli besluttede Eurofit at sende lastbilen med varerne tilbage til hjemlandet, idet selskabet underrettede BIRB om denne beslutning.

12 Efter at være blevet beroliget af den pågældende mellemmand sendte Eurofit en ny lastbil med 22 tons smør afsted. Denne lastbil ankom til Bari den 14. august 1996.

13 Den 10. september 1996 bekræftede BIRB over for Eurofit at have modtaget T5-dokumentet forsynet med de nødvendige stempler fra de kompetente myndigheder og foretog udbetaling af den første eksportrestitution med et beløb på 1 521 670 BEF.

14 Endvidere modtog Eurofit af Di Fenza et dokument fra det italienske finansministerium, der var tilstillet BIRB, samt et dokument om, at de eksporterede varer var blevet bragt i omsætning i Albanien.

15 Eurofit foretog en anden leverance den 26. september 1996, som blev betalt kontant af Di Fenza. Den check, der blev udstedt som garanti for restitutionen, viste sig imidlertid at være dækningsløs.

16 Den 31. oktober 1996 bekræftede BIRB modtagelsen af T5-dokumentet for denne anden leverance.

17 Eurofit sendte i perioden juli-november 1996 således i alt ti lastbiler, som hver transporterede 22 tons smør.

18 Selskabet modtog for leverancerne fra de fem første lastbiler samt fra den syvende lastbil fra BIRB eksportrestitution med et beløb på 9 266 133 BEF (229 701,44 EUR).

19 Derimod blokerede BIRB betalingerne vedrørende de varer, der blev transporteret i den sjette, niende og tiende lastbil.

20 Hvad angår den ottende lastbil, der var blevet beslaglagt af de italienske myndigheder, anlagde Eurofit sag ved de kompetente italienske domstole mod Di Fenza. I 2003 blev sidstnævnte dømt for forfalskning af T1- og T5- dokumenterne.

21 Det viste sig efterfølgende, at alle varerne sandsynligvis aldrig havde forladt Unionens område, og at de transportdokumenter, som var blevet sendt til BIRB, var falske.

22 Den 10. marts 1998 krævede BIRB, at Eurofit tilbagebetalte de restitutioner, der var uretmæssigt udbetalt, forhøjet med de beløb, der svarede til sanktionen i artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 3665/87. Efterfølgende gav BIRB imidlertid afkald på at gøre det beløb, der svarede til samme sanktion, gældende.

23 I juli 1999 tilbød Eurofit at tilbagebetale BIRB de restitutioner, selskabet havde modtaget, idet det imidlertid præciserede, at denne betaling ikke berørte dets ret til at anlægge sag mod BIRB.

24 I september 2001 anlagde Eurofit sag mod BIRB ved den forelæggende ret med påstand om, at BIRB blev dømt til at tilbagebetale de pågældende restitutioner, som beløb sig til 229 701,43 EUR, samt til at betale de restitutioner, der var skyldige for den sjette, ottende, niende og tiende lastbil med et beløb på 164 299,79 EUR. Eurofit nedlagde endvidere påstand om, at det skulle fritages for at betale bøderne for manglende benyttelse af eksportlicenserne.

25 Eurofits påstand er støttet på princippet om undtagelse for force majeure i henhold til forordning nr. 3665/87, som er et begreb, der er karakteriseret ved, at der foreligger usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som eksportøren ikke har nogen indflydelse på, og som han ikke har mulighed for at afværge, også selv om han udviser den størst mulige påpasselighed.

26 Selv om Eurofit har medgivet, at den omstændighed alene, at selskabets medkontrahent, dvs. Di Fenza, udviste uredelig adfærd, ikke udgør et tilfælde af force majeure, eftersom valget af medkontrahent anses for en risiko, der henhører under den økonomiske operatørs sfære, har selskabet under

henvisning til dom af 7. september 1999, De Haan (sag C-61/98, Sml. I, s. 5003), gjort gældende, at selskabet i det foreliggende tilfælde kan påberåbe sig undtagelsen om force majeure, eftersom de kompetente nationale myndigheder som følge af deres adfærd forhindrede selskabet i at danne sig et korrekt indtryk af de risici, der var forbundet med den pågældende transaktion, og at de ikke frarådede selskabet mod at påbegynde eller fortsætte den omhandlede eksport.

27 BIRB har bestridt, at der foreligger nogen fejl, som kan tilskrives myndigheden, og er tværtimod af den opfattelse, at Eurofit ikke har udvist den fornødne påpasselighed for at undgå den lidte skade. Hvad angår den nævnte De Haan-dom er BIRB af den opfattelse, at den blev afsagt inden for rammerne af en anden lovgivning end den, der finder anvendelse i hovedsagen, og at den derfor ikke kan overføres på bestemmelserne i forordning nr. 3665/87.

28 Hvad angår BIRB's argumentation om, at myndigheden ikke begik nogen fejl, har den forelæggende ret anført, at den undtagelse for force majeure, som Eurofit har gjort gældende, ikke kan sidestilles med begrebet en af de kompetente nationale myndigheder begået fejl. Den er derimod af den opfattelse, at den omstændighed, at disse myndigheder i givet fald bevidst har holdt Eurofit i uvidenhed om forhold, der vedrørte selskabets eksport, samt den omstændighed, at de ikke har foretaget en kontrol af tolddokumenterne, selv om en sådan undladelse var begrundet i, at der forelå en igangværende strafferetlig efterforskning, synes relevant ved vurderingen af begrebet force majeure, for så vidt som Eurofits vurdering af sin medkontrahents pålidelighed er fejlagtig.

29 Det er på denne baggrund, at den forelæggende ret har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Kan det antages, at der er tale om et tilfælde af force majeure som omhandlet i forordning nr. 3665/87 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, når de kompetente myndigheder afholder sig fra at give de oplysninger, der er anmodet om, eller bevidst meddeler en erhvervsdrivende forkerte oplysninger, hvorved dennes bedømmelse af pålideligheden hos en medkontrahent, der er mistænkt for toldsvig, forvanskes?«

Om det præjudicielle spørgsmål

30 Den forelæggende ret ønsker med sit spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om bestemmelserne i forordning nr. 3665/87 skal fortolkes således, at de kompetente nationale myndigheders undladelse af at underrette eksportøren om risikoen for en af eksportørens medkontrahent udøvet svig udgør et tilfælde af force majeure i henhold til denne forordning.

31 Indledningsvis bemærkes, at begrebet force majeure ifølge Domstolens faste praksis betegner de usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som han ikke har mulighed for at afværge, heller ikke selv om han udviser den størst mulige påpasselighed (dom af 5.2.1987, sag 145/85, Denkavit België, Sml. s. 565, præmis 11, af 5.10.2006, sag C-377/03, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 9733, præmis 95, og af 18.3.2010, sag C-218/09, SGS Belgium m.fl., Sml. I, s. 2373, præmis 44).

32 Begrebet force majeure har ikke et ensartet indhold inden for de forskellige områder af unionsretten, hvor det anvendes, idet begrebet skal fastlægges i den juridiske sammenhæng, hvori det får betydning (jf. bl.a. dom af 7.12.1993, sag C-12/92, Huygen m.fl., Sml. I, s. 6381, præmis 30, og af 13.10.1993, sag C-124/92, An Bord Bainne Co-operative og Compagnie Inter-Agra, Sml. I, s. 5061, præmis 10, samt dommen i sagen SGS Belgium m.fl., præmis 45).

33 Hvad angår forordning nr. 3665/87 bemærkes, at forordningens artikel 5 og 11 om betingelserne for udbetalingen af restitutionen samt om tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb og de sanktioner, der finder anvendelse, udtrykkeligt henviser til tilfælde af force majeure.

34 Disse bestemmelser fastlægger og præciserer virkningerne af force majeure med hensyn til eksportrestitutioner (jf. i denne retning dom af 29.9.1998, sag C-263/97, First City Trading m.fl., Sml. I, s. 5537, præmis 41).

35 Hvad for det første angår artikel 5, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 3665/87 er udbetaling af restitutioner ud over, at produktet skal have forladt Unionens toldområde, betinget af, at produktet er indført til eksporttredjelandet (jf. i denne retning dommen i sagen First City Trading m.fl., præmis 27, og dommen i sagen SGS Belgium m.fl., præmis 40). I henhold til den EU-lovgivning, der fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, ydes eksportrestitutionen udelukkende på grundlag af objektive kriterier, herunder mængden og arten af det eksporterede produkt, dets egenskaber og bestemmelsessted (dom af 11.7.2002, sag C-210/00, Käserei Champignon Hofmeister, Sml. I, s. 6453, præmis 40).

36 Som en undtagelse til dette princip bestemmer artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 3665/87, at betalingen af en restitution ikke desto mindre er sikret, hvis produktet efter at have forladt Unionens toldområde går til grunde under forsendelsen som følge af force majeure, således at det ikke har kunnet overgå til frit forbrug i eksporttredjelandet (dommen i sagen SGS Belgium m.fl., præmis 43).

37 Idet den pågældende artikel 5, stk. 3, udgør en undtagelse til den normale eksportrestitutionsordning, skal den fortolkes indskrænkende. Da tilstedeværelsen af et tilfælde af force majeure er en afgørende betingelse for at ansøge om betaling af restitutioner for eksporterede varer, som ikke er overgået til frit forbrug i eksporttredjelandet, følger det heraf, at dette begreb skal fortolkes således, at antallet af tilfælde, der kan omfattes af en sådan betaling, forbliver begrænset (jf. dommen i sagen SGS Belgium m.fl., præmis 46, samt analogt dom af 20.11.2008, sag C-38/07 P, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading mod Kommissionen, Sml. I, s. 8599, præmis 60).

38 Hvad for det andet angår artikel 11 i forordning nr. 3665/87 følger det af første og anden betragtning til forordning nr. 2945/94, at erfaringerne viser, at der er behov for at forstærke indsatsen for at bekæmpe uregelmæssigheder og især svig over for Unionens budget, og det er derfor nødvendigt at fastsætte, at uretmæssigt udbetalte beløb skal tilbagebetales, og at indføre sanktioner, hvorved den subjektive skyld i denne forbindelse er uden betydning (jf. i denne forbindelse dommen i sagen Käserei Champignon Hofmeister, præmis 40 og 60). Denne artikel 11 pålægger således eksportøren ansvar for angivelsens rigtighed og træffer bestemmelse om sanktioner for tilsidesættelse heraf for netop at tage hensyn til eksportørens rolle som den sidste aktør i landbrugsprodukternes forløb gennem produktion, forarbejdning og eksport (jf. i denne retning dommen i sagen Käserei Champignon Hofmeister, præmis 62 og 81).

39 Hvad angår den sanktion, der finder anvendelse, bestemmer artikel 11, stk. 1, første afsnit, litra a) og b), i forordning nr. 3665/87, at hvis en eksportør har ansøgt om en restitution, der er større end den, vedkommende har ret til for den faktiske udførsel, nedsættes denne med et beløb svarende til enten halvdelen af forskellen mellem den restitution, der er ansøgt om, og den restitution, der gælder for den faktiske udførsel, eller med et beløb svarende til to gange forskellen mellem den restitution, der er ansøgt om, og den gældende restitution, hvis det viser sig, at eksportøren forsætligt har afgivet urigtige oplysninger.

40 Det er derfor kun sanktionsniveauet, der øges, hvis der foreligger forsæt, og den sanktion, der er fastsat i nævnte artikel 11, stk. 1, første afsnit, litra a), finder også anvendelse, selv om eksportøren ikke har begået en forseelse. I dette sidstnævnte tilfælde er det kun i de i nævnte artikel 11, stk. 1, tredje afsnit, udtømmende opregnede tilfælde, at den i første afsnit fastsatte sanktion ikke finder anvendelse (dom af 24.4.2008, sag C-143/07, AOB Reuter, Sml. I, s. 3171, præmis 17).

41 Blandt undtagelserne i artikel 11, stk. 1, tredje afsnit, i forordning nr. 3665/87 er bl.a. nævnt tilfælde af force majeure, undtagelsestilfælde, hvor forholdene ligger uden for eksportørens kontrol, samt tilfælde af en af myndighederne anerkendt indlysende fejl vedrørende den ansøgte restitution.

42 Det skal imidlertid bemærkes, at efter disse bestemmelser fritages eksportørerne alene for betaling af de fastsatte bøder, men ikke for tilbagebetaling af de forskudsvis udbetalte restitutioner (jf. i denne retning dommen i sagen First City Trading m.fl., præmis 46).

43 Domstolen har i denne forbindelse fastslået, at der ikke kan tilføjes et yderligere undtagelsestilfælde, der bl.a. består i, at eksportøren ikke har handlet uagtsomt, til den udtømmende liste i artikel 11, stk. 1, tredje afsnit, i forordning nr. 3665/87. Selv om eksportørens medkontrahents uagtsomhed eller fejl kan anses for at udgøre en omstændighed, der ligger uden for eksportørens kontrol, forholder det sig ikke desto mindre således, at dette henhører under sædvanlig handelsrisiko og ikke kan anses for uforudseeligt i handelsforhold. Eksportøren har et frit valg med hensyn til sine medkontrahenter, og det påhviler eksportøren at træffe passende modforholdsregler enten ved at indføje bestemmelser herom i de kontrakter, som eksportøren indgår med disse medkontrahenter, eller ved at tegne en særlig forsikring (jf. i denne retning dommen i sagen Käserei Champignon Hofmeister, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis, og dommen i sagen AOB Reuter, præmis 36).

44 I det foreliggende tilfælde skal det bemærkes, at de faktiske omstændigheder, der er omhandlet i hovedsagen, ikke udgør et tilfælde af force majeure i henhold til artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 3665/87.

45 De omhandlede varer, der, som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, sandsynligvis aldrig har forladt Den Europæiske Union, kan således ikke anses for at være gået til grunde under forsendelsen som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 3665/87.

46 Eurofit kan endvidere ikke påberåbe sig undtagelsen vedrørende force majeure i artikel 11, stk. 1, tredje afsnit, første led, i forordning nr. 3665/87. Det er nemlig ubestridt, at Eurofits medkontrahent blev dømt for forfalskning af dokumenter i forbindelse med eksportrestitution. I henhold til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 43, henhører en sådan omstændighed under sædvanlig handelsrisiko i forretningsforhold og kan derfor ikke anses for uforudseelig i kontraktforhold i forbindelse med en eksport, der giver ret til restitution.

47 Det skal i øvrigt fastslås, at selv om en toldmyndigheds adfærd, som den, der er foreholdt BIRB i hovedsagen, og som består i ikke at udlevere oplysninger til eksportøren eller endog bevidst at meddele forkerte oplysninger, kan inddrages i bedømmelsen af, om der foreligger et undtagelsestilfælde i henhold til artikel 11, stk. 1, tredje afsnit, andet led, i forordning nr. 3665/87, kan en sådan adfærd imidlertid ikke fritage den berørte eksportør fra vedkommendes pligt til at tilbagebetale eksportrestitutioner, der er modtaget uretmæssigt (jf. analogt dommen i sagen Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading mod Kommissionen, præmis 65).

48 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af De Haan-dommen. Domstolen fastslog nemlig i denne doms præmis 32 for det første, at behovet for en undersøgelse, der har til formål at identificere og pågribe ophavsmænd og medvirkende til svig, som er begået eller under forberedelse, lovligt kan berettige en forsætlig undladelse af helt eller delvis at underrette den berørte erhvervsdrivende. For det andet fastslog Domstolen i samme doms præmis 53 og 54, at hensynet til en sådan undersøgelse, når der ikke kan tilregnes den afgiftspligtige nogen urigtighed eller forsømmelse, ud fra rimelighedshensyn kan antages at udgøre særlige forhold i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i denne sag, dvs. artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3069/86 af 7. oktober 1986 (EFT L 286, s. 1).

49 På baggrund af de ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at de kompetente toldmyndigheders undladelse af at underrette eksportøren om, at der foreligger en risiko for, at eksportørens medkontrahent har udøvet svig, ikke udgør et tilfælde af force majeure i henhold til bestemmelserne i forordning nr. 3665/87 og navnlig forordningens artikel 11, stk. 1, tredje afsnit,

første led. Selv om en sådan undladelse kan udgøre et undtagelsestilfælde i henhold til artikel 11, stk. 1, tredje afsnit, andet led, i forordning nr. 3665/87, kan den imidlertid ikke fritage denne eksportør fra vedkommendes pligt til at tilbagebetale de eksportrestitutioner, der er modtaget uretmæssigt, idet eksportøren udelukkende er fritaget for pligten til at betale bøder, der er skyldige i henhold til samme artikel 11.

Sagens omkostninger

50 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

De kompetente toldmyndigheders undladelse af at underrette eksportøren om, at der foreligger en risiko for, at eksportørens medkontrahent har udøvet svig, udgør ikke et tilfælde af force majeure i henhold til bestemmelserne i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2945/94 af 2. december 1994 og navnlig denne forordnings artikel 11, stk. 1, tredje afsnit, første led. Selv om en sådan undladelse kan udgøre et undtagelsestilfælde i henhold til artikel 11, stk. 1, tredje afsnit, andet led, i forordning nr. 3665/87, som ændret ved forordning nr. 2945/94, kan den imidlertid ikke fritage denne eksportør fra vedkommendes pligt til at tilbagebetale de eksportrestitutioner, der er modtaget uretmæssigt, idet eksportøren udelukkende er fritaget for pligten til at betale bøder, der er skyldige i henhold til samme artikel 11.

Underskrifter